

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

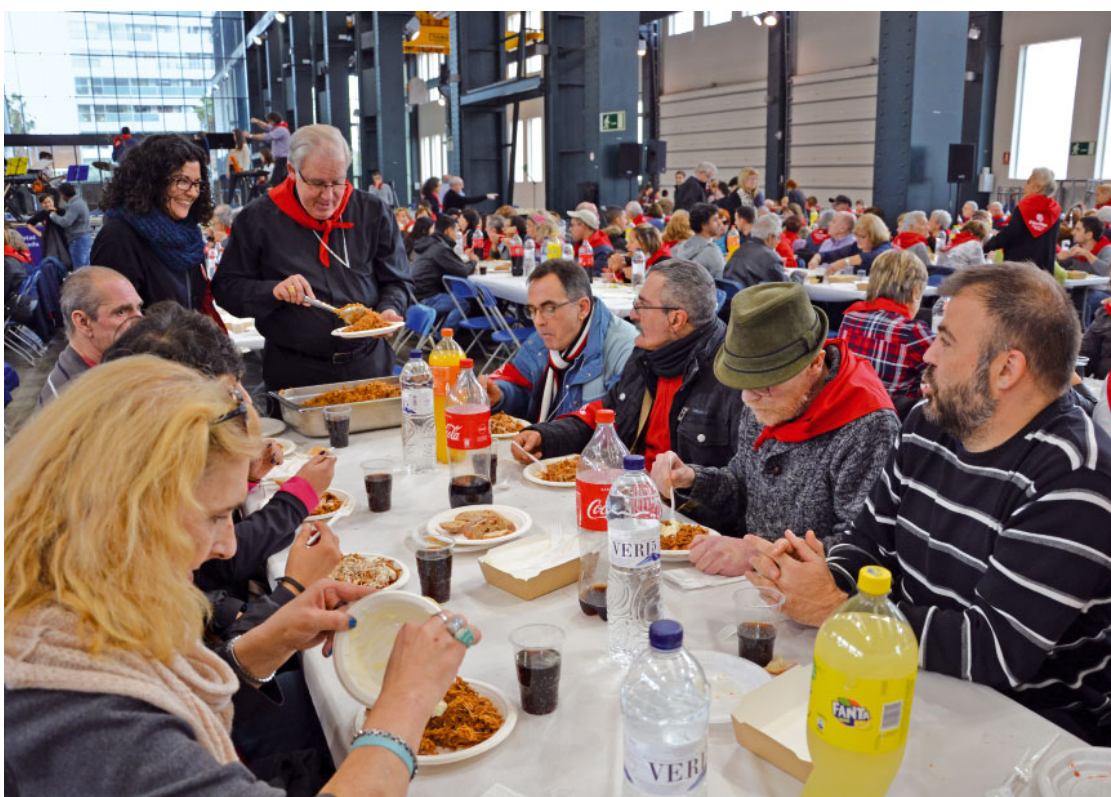
† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Fonaments de l'acció caritativa i social

En l'escrit de la setmana passada afirmàvem que el misteri de la Santíssima Trinitat és el centre de la nostra fe. Déu és comunió eterna i perfecta d'amor entre el Pare, el Fill i l'Esperit Sant. La Bona Nova de l'Evangeli consisteix en que som fills de Déu, cridats a formar una família en fraternitat i comunió. Avui celebrem la festa del Corpus Christi, el dia de la caritat, de l'amor fratern. L'Església és misteri de comunió, de la unió de cada ésser humà amb Déu i amb els altres éssers humans. L'Eucaristia significa i realitza la comunió de vida amb Déu i, a la vegada, la unitat del Poble de Déu.

La comunió, certament, no es pot imposar, no s'hi pot obligar; es viu, es construeix, es demana a Déu. El gran repte actual és fer de l'Església «la casa i l'escola de la comunió», segons ens va ensenyar Sant Joan Pau II. Per a fer-ho és condició indispensable viure una espiritualitat de comunió, i proposar-la com a principi educatiu en tots els àmbits. Ara bé, ens podem preguntar: què significa una espiritualitat de comunió? En primer lloc, una mirada del cor cap al misteri de la Trinitat que habita en nosaltres; en segon lloc, la capacitat de compartir les alegries i els sofriments del germà, d'intuir els seus desigs i atendre les seves necessitats, d'oferir-li amistat; en tercer lloc, la capacitat de veure allò que hi ha de positiu en l'altre, per a acollir-lo i valorar-lo; per últim, saber donar entrada al germà, portant la seva càrrega i refusant les temptacions de rivalitat, de desconfiança i d'enveja. D'aquesta manera, la comunió serà una realitat viva en tots els espais de l'entramat de l'Església, i també ens permetrà acollir tots els germans que truquin a la porta (cf. *NMI* 43).

Per tal de fer-ho és imprescindible una actitud seriosa de conversió, que propicia la unió amb Déu i amb els germans i el servei desinteressat als altres, tant en les seves necessitats materials com en les espirituals, perquè cada persona pugui arribar a la pleni-

Jornada Mundial dels Pobres (19 de novembre del 2018)

tud volguda per Déu. La solidaritat, per tant, és fruit de la comunió que es fonamenta en el misteri trinitari i en el misteri de l'encarnació del Fill que mor i ressuscita per a la nostra salvació. La unió del Fill amb cada ésser humà fa que pugui dir: «Us ho dic amb tota veritat: tot allò que fèieu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi» (*Mt* 25,40; cf. 25,45). Per això, l'encontre amb Crist és el camí de la solidaritat i la solidaritat és fruit de la comunió.

En el nostre món globalitzat cada vegada vivim una interdependència més gran entre les persones, institucions i pobles que demana com a resposta una actitud moral i social. Per això cal reconèixer «l'altre» com a persona, sentir-se responsable dels més febles, lluitar per la justícia i estar disposat a compartir els béns amb ells. El proïsme, contemplat des dels ulls de la solidaritat no és només un ésser humà amb els seus drets

i deures corresponents i la seva igualtat fonamental, sinó que es converteix en algú que ha estat creat a imatge de Déu, que ha estat redimit per Jesucrist, renovat per l'Esperit Sant. L'expressió més gran de solidaritat és la vida i misteri de Jesús de Natzaret, la Paraula eterna de Déu que es va encarnar i habità entre nosaltres, assumint una naturalesa igual en tot a la nostra llevat del pecat.

La comunió té dues dimensions. En primer lloc, la vertical, la participació en l'amor del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant. En segon lloc, l'horitzontal, per la qual compartim aquest amor amb els altres. Aquesta comunió vertical i horitzontal s'expressa i es nodreix en l'Eucaristia i fructifica en gestos de solidaritat amb els germans, especialment els més necessitats. Així es feia en la vida de les primeres comunitats cristianes, i així s'expressa i realitza en les nostres comunitats. Amb aquestes reflexions us convido, doncs, a viure el dia de la caritat i de l'amor fratern.

ENTREVISTA

Assolir la felicitat

PAU VALLS

El gmà. Pau Valls va professar solemnement com a monjo de Montserrat el propassat 9 de juny. Abans d'entrar al monestir, el gmà. Pau gaudia d'una situació professional exitosa, però aquest suposat èxit no es veia correspost a nivell de creixement personal. Davant la crisi vital i de valors que patia va viure una «conversió guaridora», que el va portar «a escoltar la crida de Déu i voler seguir radicalment el camí assenyalat pel seu Fill Jesús, el Crist».

Què et va fer adonar que així no podies continuar?

El suposat èxit derivat de la pretesa brillantor de la meva carrera professional era inversament proporcional a la meva felicitat. Estava molt lluny d'aquell infant i adolescent feliç que havia rebut dels pares una sòlida formació cristiana; d'aquell jove que s'havia compromès intensament en diferents causes polítiques i socials, i d'aquell universitari amb una intensa vida intel·lectual. Adonar-se d'això és molt dur, però en dono gràcies.

Com vas sentir la crida?

De la mà d'una persona que em coneix prou i m'estima força, vaig trobar la tranquil·litat que demanava el meu esperit. Va ser a l'hostatgeria d'aquest monestir. L'experiència resultant va fer possible la meva cura vital, el meu retrobament amb la fe abandonada. Els successius recessos a Montserrat van acabar de madurar-la. Ara, dono gràcies a la Misericòrdia de Déu que m'obre la vida a cercar-lo per intentar esdevenir un home seu, un «home de Déu».

Per què ara sí que ets feliç?

Tinc fe! Tota la vida he cercat la Saviesa, la Veritat. Ara l'he trobada. I, com diu l'Evangeli, la Veritat em fa lliure. Comparteix la proposta de Jesucrist: al meu horitzó hi ha l'entrega absoluta per amor. Soc conscient de la presència del Regne de Déu i de la nostra capacitat per desenvolupar-lo des d'aquí. No hi ha major força transformadora que l'amor. I veure el pròxim feliç és la millor felicitat possible!

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Cartes a Jesús

Un grup de nens i nenes va rebre l'Eucaristia per primera vegada, un diumenge de maig. «Jo soc el pa viu que ha baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre» (Jn 6,51). El mossèn i les catequistes, a la darrera trobada de preparació, els van demanar que escrivissin qui era Jesús per a cadascun d'ells. Les respostes foren molt diverses: «Per a mi, Jesús és una persona, el Fill de Déu, que va donar la vida per nosaltres. Sempre està al meu costat. Tenint Jesús dins meu podré sentir-lo més a prop». Altres, assenyalaven la misericòrdia i la capacitat de perdó de Jesús: «Per a mi, tu ets el meu amic, el fill de Déu, i m'estimes tot i que a vegades faci coses dolentes: dir paraulotes, insultar, o una altra cosa. Et demano que em perdonis.»

També es referien al mestratge dels pares en el seu apropament a Jesús: «La meva mare em va dir que havia de fer la primera comunió perquè et tingués present tota la vida, fins que em morís. Per a mi, fer la primera comunió és com fer un pas més cap al teu amor i la teva companyia». Afegeix un altre: «Tu, Jesús, per a mi ets important. La meva família m'ha ensenyat moltes coses de tu, sobretot que ajudes la gent i estimes els al-

tres». Alguns centraven la resposta en el futur i en la incidència de rebre l'Eucaristia en la vida quotidiana: «Vull fer la primera comunió per ser com tu, una bona persona que estima els altres i no critica ni deixa sol ningú. Després de la comunió espero que em comporti molt millor, que ajudi més a casa, que no em baralli tant amb els meus germans i que tracti molt bé tothom. Espero que m'ajudis a complir tot això que he escrit. Amén». Deia una nena: «Espero que quan jo caigui tu m'aixequis i que no em deixis mai. M'agradaria seguir el teu camí, fer la catequesi per rebre la confirmació i ser cristiana tota la vida». Un tercer, confiava en l'ajuda de l'Eucaristia per millorar: «Després de la primera comunió, procuraré anar tots els diumenges a missa, intentaré no barallar-me tant amb els meus germans i, sobretot, estar menys pendent de les pantalles i estar més temps amb la meva família.»

Fins i tot, un dels nens volia assegurar-se la presència de Jesús. Ho feia afirmant: «Ja saps que cada nit prego. Faré la comunió el diumenge vinent. Hi estàs convidat!». Jesús no hi va faltar. «Jo soc el pa de vida: qui ve a mi no passarà fam i qui creu en mi no tindrà mai set» (Jn 6,35).

FRATERNITAT

FRA JOSEP MANUEL VALLEJO

La gran tristesa

Hi ha una tristesa profunda que es manifesta en desànim, mandra, desgana i manca d'esperança i de sentit que els monjos antics anomenen *acèdia*. L'*acèdia* és una malaltia espiritual que va acompanyada d'avoriment, tedi, sopor...

Les manifestacions més freqüents de l'*acèdia* són: inestabilitat interior, necessitat de moure's, de canviar, excessiva preocupació per la salut, desig de menjar...; aversió a tot el que sigui cansar-se (treball manual, exercici físic...); negligència a l'hora de complir amb les nostres obligacions. En general, provoca fugides cap endavant o regressions a la infància (narcisme).

És per això que la nostra època, amb la seva vivència del nihilisme i del sense sentit, no està exempta d'aquest mal de l'ànima.

Els remeis clàssics contra l'*acèdia* són: les llàgrimes de compunció; reconeixement que no podem, que necessitem un Salvador per sortir del forat. L'oració de súplica i el treball feixuc. El mètode Antirretic d'Evagri, que consisteix a oposar paraules de l'Escriptura contràries als nostres pensaments negatius. Pensar en la mort; pensar que demà ens podem morir relativitza els nostres problemes. I, sobretot, la perseverança, el resistir. I també, conservar la memòria, recordar els inicis de la nostra vocació, tornar als dies feliços.

Desemascarar els símptomes de les nostres tristesses i posar-hi remei immediat, junt amb una vida de pregària i de lectura sana, són condicions per la joia i el gust per la vida.

Lectures de la missa diària i santoral

24. □ † Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 49,1-6 / Sl 138 / Ac 13, 22-26 / Lc 1,57-66.80]. Naixement de sant Joan Baptista, fill de Zacaries i Elisabet, parent i precursor del Senyor.

25. ■ Dimarts [Gn 13,2.5-18 / Sl 14 / Mt 7,6.12-14]. Sant Pròsper d'Aquitània, bisbe; sant Guillem (†1142), abat; santa Oròsia, vg. i mr.

26. ■ Dimecres [Gn 15,1-2. 17-18 / Sl 104 / Mt 7,15-20]. Sant Pelai o Pelagi, noi mr. de la castedat, a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo. Sants Joan i Pau (Joanipol), germans mrs.; sant David, ermità (s. V); sant Josepmaria Escrivà de Balaguer (Barbastre, 1902 - Roma, 1975), prev., fund. Opus Dei. Santa Perseveranda, vg.; beata Magdarena Fontaine, vg. i mr.

27. ■ Dijous [Gn 16,1-12.15-16 (o bé: 16,6b-12.15-16) / Sl 105 / Mt 7,21-29]. Sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i doctor de l'Església. Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat. Sant Ladislau, rei hongarès; sant Zoile, mr.; beat Tomàs d'Orvietto, rel. servita.

28. □ Divendres [Ez 34,11-16 / Sl 22 / Rm 5,5-11 / Lc 15,3-7]. El Sagrat Cor de Jesús. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Esmirna. Sant Pau I, papa (757-767); sant Argimir, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.

29. ■ Dissabte (Dia del Sant Pare. Col·lecta de l'Òbol de Sant Pere) [Ac 12,1-11 / Sl 33 / 2Tm 4, 6-8.17-18 / Mt 16,13-19]. Sant Pere (o Qufes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I). L'Immaculat Cor de Maria. Santa Maria, mare de Joan-Marc; sant Cir, bisbe de Gènova.

30. ■ † Diumenge vinent, XIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [1Re 19,16b.19-21 / Sl 15 / Ga 5,1.13-18 / Lc 9,51-62]. Sants protomàrtirs de Roma, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emiliana, vg.

Intencions del Sant Pare per al mes de juliol

Perquè tots els qui admiren la justícia obrin amb integritat, i perquè la injustícia que travessa el món no tingui la darrera paraula.

EL COS I LA SANG DE CRIST

Lectura del llibre del Gènesi (Gn 14,18-20)

En aquells dies, Melquisedec, rei de Salem, portà pa i vi. Com que era sacerdot del Déu Altíssim, beneí Abram amb aquestes paraules:

«Que el Déu Altíssim, creador del cel i de la terra, beneeixi Abram. Beneït sigui el Déu Altíssim, que ha posat a les teves mans els teus adversaris». I Abram li donà el delme de tot el botí.

Salm responsorial (109)

R. «Ets sacerdot per sempre, com ho fou Melquisedec».

Oracle del Senyor al meu Senyor: / «Seu a la meva dreta, / i espera que faci dels enemics / l'escambell dels teus peus». R.

Que el Senyor estengui lluny des de Sió / el poder del teu ceptre. / Impera enmig dels enemics. R.

«Ja eres príncep el dia que vas néixer, / tens la glòria sagrada des del si de la mare, / des del principi jo t'he engendrat». R.

El Senyor no es desdiu del que jurà: / «Ets sacerdot per sempre / com ho fou Melquisedec». R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 11,23-26)

Germans, aquesta tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres, ve del Senyor: Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat prengué el pa, i, dient l'acció de gràcies, el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això per celebrar el meu memorial». Igualment prengué el calze, havent sopat, i digué: «Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meva sang. Cada vegada que en beureu, feu-ho per celebrar el meu memorial.» Així, doncs, cada vegada que mengueu aquest pa i beveu aquest calze anuncieu la mort del Senyor fins que torni.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 9,11b-17)

Un dia Jesús parlava del Regne de Déu a la gent i curava els qui en tenien necessitat. Veient que començava a fer-se tard, els dotze anaren a dir-li: «Acomiadeu la gent. Que vagin a passar la nit als pobles o a les masies del voltant, i puguin trobar-hi queviures; aquí és un lloc desolat».

Jesús els digué: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos».

Els respongueren: «Només tenim cinc pans i dos peixos. ¿Hem d'anar nosaltres mateixos a comprar menjar per a tota aquesta gentada?» Tots plegats eren uns cinc mil homes.

Ell digué als deixebles: «Feu-los seure en grups de cinquanta».

Els deixebles ho feren i tothom s'assegué. Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els donava als deixebles perquè els servissin a la gent.

Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves de les sobres.

Lectura del libro del Génesis (Gén 14,18-20)

En aquellos días, Melquisedec, rey de Salén, sacerdote del Dios altísimo, sacó pan y vino, y le bendijo diciendo:

«Bendito sea Abrán por el Dios altísimo, creador de cielo y tierra; bendito sea el Dios altísimo, que te ha entregado tus enemigos». Y Abrán le dio el diezmo de todo.

Salmo responsorial (109)

R. Tú eres sacerdote eterno, según el rito de Melquisedec.

Oráculo del Señor a mi Señor: / «Siéntate a mi derecha, / y haré de tus enemigos / estrado de tus pies». R.

Desde Sión extenderá el Señor / el poder de tu cetro: / somete en la batalla a tus enemigos. R.

«Eres príncipe desde el día de tu nacimiento / entre esplendores sagrados; / yo mismo te engendré, desde el seno, / antes de la aurora». R.

El Señor lo ha jurado y no se arrepiente: / «Tú eres sacerdote eterno, / según el rito de Melquisedec». R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 11,23-26)

Hermanos: Yo he recibido una tradición, que procede del Señor y que a mi vez os he transmitido: que el Señor Jesús, en la noche en que iba a ser entregado, tomó pan y, pronunciando la Acción de Gracias, lo partió y dijo: «Esto es mi cuerpo, que se entrega por vosotros. Haced esto en memoria mía». Lo mismo hizo con el cáliz, después de cenar, diciendo: «Este cáliz es la nueva alianza en mi sangre; haced esto cada vez que lo bebáis, en memoria mía». Por eso, cada vez que coméis de este pan y bebéis del cáliz, proclamáis la muerte del Señor, hasta que vuelva.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 9,11b-17)

En aquel tiempo, Jesús hablaba a la gente del reino y sanaba a los que tenían necesidad de curación. El día comenzaba a declinar. Entonces, acercándose los Doce, le dijeron: «Despide a la gente; que vayan a las aldeas y cortijos de alrededor a buscar alojamiento y comida, porque aquí estamos en descampado». Él les contestó: «Dadles vosotros de comer». Ellos replicaron: «No tenemos más que cinco panes y dos peces; a no ser que vayamos a comprar de comer para toda esta gente». Porque eran unos cinco mil hombres.

Entonces dijo a sus discípulos: «Haced que se sienten en grupos de unos cincuenta cada uno». Lo hicieron así y dispusieron que se sentaran todos. Entonces, tomando él los cinco panes y los dos peces y alzando la mirada al cielo, pronunció la bendición sobre ellos, los partió y se los iba dando a los discípulos para que se los sirvieran a la gente. Comieron todos y se saciaron, y recogieron lo que les había sobrado: doce cestos de trozos.

COMENTARI

L'Eucaristia, Memorial del Senyor mort i ressuscitat

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO

En la solemnitat del Cos i la Sang del Senyor, pot sorprendre la selecció evangèlica. Espontàniament, pensàriem en el Cenacle on Jesús va instaurar el nou Sacrifici del *Nou Testament*: la seva pròpia Persona oferta per a la nostra salvació. Tanmateix, la litúrgia ens situa en la multiplicació dels pans i els peixos, un context ben diferent. Així, l'*Ecclesia orans* estableix quin és el sentit més propi del misteri eucarístic, a partir d'aquell prodigi.

Primer, l'Eucaristia és signe sagrat i personal de Jesucrist. La novetat de l'Aliança de Déu en Crist rau en la importància que la Persona del Senyor concentra. Tota la revelació precedent, adreçada a Israel, es concentra en Ell. L'Eucaristia és important perquè és un prodigi operat pel Senyor gloriós, que per nosaltres va morir i ressuscitar.

Segon, l'Eucaristia és indici del domini que Crist, en tant que Déu i Creador amb el Pare, té sobre tot allò creat. Jesucrist transforma la naturalesa profunda del pa i del vi, la qual esdevé signe sacramental de la presència real i personal del Senyor mort i ressuscitat.

I, finalment, tercer, la importància del context. En aquell Dijous santíssim, el Senyor va reformular la teologia de la Pasqua antiga: Jesús, Servent fidel del Pare etern, dona la seva vida humana com a rescat universal i com a penyora del reconeixement universal i creient de la bondat divina per part de la humanitat.

En definitiva, quan adorem, immolem i combeguem a manera d'àpat sagrat el Cos i la Sang de nostre Senyor Jesucrist celebrem el signe sagrat i personal de Crist, que demana i suscita la fe en qui combrega i que ens uneix al conjunt de tota l'Església construint-nos com a Cos místic de Crist, Cap i Espòs.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 23, a les 12 h. Missa de Corpus i acte eucarístic a l'interior de la Catedral.

Dissabte 29, a les 11.30 h. Missa de la festa patronal a la parròquia de Sant Pere de Rubí. / **A les 19 h,** Missa de la festa patronal a la parròquia de Sant Pere d'Octavià a Sant Cugat del Vallès.

Diumenge 30, a les 10 h. Missa solemne en honor de Sant Pere, Sant Cristòfor i Sant Valentí, patrons de Terrassa, a la Catedral del Sant Esperit.

juny, a l'Escola Pia de Terrassa va tenir lloc la trobada catalanobalear de Justícia i Pau. El lema va ser «La necessitat de superar la frustració amb esperança». A la inauguració va ser-hi present Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar.

Celebració del Rocío de Catalunya a Terrassa. El diumenge 9 de juny (Pentecosta), Mons. Saiz Meneses va presidir la Missa del Rocío a Terrassa. Hi varen participar les germandats i confraries del Rocío presents a Terrassa i agrupats a la FECAC (Federació d'Entitats Culturals Andalusos a Catalunya). Al vespre, Mons. Salvador Cristau va presidir el Rosari de l'Aurora.

Terrassa celebra la Jornada de l'Apostolat Seglar. El diumenge 9 de juny, la diòcesi va celebrar la Jornada de l'Apostolat Seglar. A les 18 h va tenir lloc en els locals de la parròquia del Sant

Esperit de Terrassa la trobada amb els responsables de moviments i associacions laicals. A les 20 h, el Sr. Bisbe va presidir la Missa a la Catedral.

Excursió de final de curs del clergat de Terrassa. El dilluns 10 de juny, el Sr. Bisbe i el Sr. Bisbe auxiliar amb un bon grup de preveres de la diòcesi varen visitar el Museu Episcopal i la Catedral de Vic seguint les explicacions de Mn. Josep

M. Riba. Al Seminari de Vic varen compartir la pregària del migdia i el dinar de germanor.

Agenda

Corpus Christi. Aquest diumenge 23 de juny és la solemnitat del Corpus Christi. A diverses parròquies de la diòcesi es fan processons i actes eucarístics.

Convivència de fi de curs dels seminaristes de la diòcesi de Terrassa. Del 25 al 28 de juny a Betlan (Vall d'Aran).

Missa de Festa Major. Diumenge 30 de juny, a les 10 h, Mons. Saiz Meneses, acompanyat del Sr. Bisbe auxiliar i de diversos preveres, presidirà a la Catedral la Missa de la Festa Major de Terrassa. El Cor Montserrat hi participarà interpretant diverses peces del cant i, en acabar, es cantaran els Goigs dels sants patrons, Sant Pere, Sant Cristòfor i Sant Valentí.

Missa pels difunts. El dilluns 1 de juliol a les 12 h, a la Catedral, se celebrarà la Missa pels difunts de la ciutat.

Dia festiu. El dilluns 1 de juliol, segon dia de Festa Major, és festiu a Terrassa. Per aquest motiu la Cúria estarà tancada.

Notícies

Terrassa acull la trobada catalanobalear de Justícia i Pau. El dissabte 1 de

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Fundamentos de la acción caritativa y social

En la carta de la semana pasada recordábamos que el misterio de la Santísima Trinidad es el centro de nuestra fe. Dios es comunión eterna y perfecta de amor entre el Padre, el Hijo y el Espíritu Santo. La Buena Nueva del Evangelio consiste en que somos hijos de Dios, llamados a formar una familia en fraternidad y comunión. Hoy celebramos la fiesta del Corpus Christi, el día de la caridad, del amor fraterno. La Iglesia es misterio de comunión, de la unión de cada ser humano con Dios y con los demás seres humanos. La Eucaristía significa y realiza la comunión de vida con Dios y a su vez la unidad del Pueblo de Dios.

La comunión, ciertamente, no se puede imponer, no se puede obligar; se vive, se construye, se pide a Dios. El gran desafío actual es hacer de la Iglesia «la casa y la escuela de la comunión», según nos enseñó San Juan Pablo II. Para ello es condición indispensable vivir una espiritualidad de la comunión, y proponerla como principio educativo en todos los ámbitos.

Ahora bien, ¿qué significa una espiritualidad de comunión? En primer lugar, una mirada del corazón hacia el misterio de la Trinidad que habita en nosotros; en segundo lugar, la capacidad de compartir las alegrías y sufrimientos del hermano, de intuir sus deseos y atender a sus necesidades, de ofrecerle amistad; en tercer lugar, la capacidad de ver lo que hay de positivo en el otro, para acogerlo y valorarlo; por último, saber dar entrada al hermano, llevando su carga y rechazando las tentaciones de rivalidad, de desconfianza y envidia. De esta manera, la comunión será una realidad viva en todos los espacios del entramado de la Iglesia, y también nos permitirá acoger a todo hermano que llame a la puerta (cf. NMI 43).

Para ello es imprescindible una actitud seria de conversión, que propicia la unión con Dios y con los hermanos y el servicio desinteresado a los demás, tanto en sus necesidades materiales como en las espirituales, para que cada persona pueda

llegar a la plenitud querida por Dios. La solidaridad, por tanto, es fruto de la comunión que se fundamenta en el misterio trinitario y en el misterio de la encarnación del Hijo, que muere y resucita por nuestra salvación. La unión del Hijo con cada ser humano hace que pueda decir: «En verdad os digo que cuanto hicisteis a uno de estos hermanos míos más pequeños, a mí me lo hicisteis» (Mt 25,40; cf. 25,45). Por eso, el encuentro con Cristo es el camino de la solidaridad y la solidaridad es fruto de la comunión.

En nuestro mundo globalizado cada vez vivimos una mayor interdependencia entre personas, instituciones y pueblos que reclama como respuesta una actitud moral y social. Para ello hay que reconocer al «otro» como persona, sentirse responsable de los más débiles, luchar por la justicia y estar dispuesto a compartir los bienes con ellos. El prójimo, contemplado desde los ojos de la solidaridad, no es simplemente un ser humano con sus derechos y deberes

correspondientes y su igualdad fundamental, sino que se convierte en alguien que ha sido creado a imagen de Dios, que ha sido redimido por Jesucristo, renovado por el Espíritu Santo. La máxima expresión de solidaridad es la vida y misterio de Jesús de Nazaret, la Palabra eterna de Dios que se encarnó y habitó entre nosotros, asumiendo una naturaleza igual en todo a la nuestra excepto en el pecado.

La comunión tiene dos dimensiones. En primer lugar, la vertical, la participación en el amor del Padre, del Hijo y del Espíritu Santo. En segundo lugar, la horizontal, por la que compartimos ese amor con los otros. Esta comunión vertical y horizontal se expresa y se alimenta en la Eucaristía y fructifica en gestos de solidaridad con los hermanos, especialmente los más necesitados. Así se hacía en la vida de las primeras comunidades cristianas, y así se expresa y realiza en nuestras comunidades. Con estas reflexiones os invito a vivir este día de la caridad y del amor fraterno.